

Sütő Gábor *

Akarunk-e európaiak lenni?

A fenti cím a nemzetközi háttérhatalom Európát eláruló ügynökeinek eszelős ámde célzatos tevékenységére utal. Szolgálati szerepe van; felhívja a figyelmet a nemzetállamok ellen irányuló európai, de lehet, hogy világtragédiával fenyegető ügyműködésükre. Máskülönben ilyen kérdés feltevésének nincs is helye, lévén, hogy eleve európaiak vagyunk. Ki feledné, hogy az álszocialista és neoliberális MSZP-SZDSZ koalíció mégis azzal a bárgyú jelszóval „lelkesített” bennünket, hogy „*Megyünk Európába!*” Holott több mint ezer éve itt vagyunk. Barroso, az EB előző elnöke pedig arról akart meggyőzni bennünket, hogy „*Nem születünk európaiaknak, hanem európaiakká válunk*”. Mindezzel szemben mi évszázadok óta magyarok és egyben európainak születünk. Jóval előbb volt írásbeliségünk, államunk és alkotmányunk, mint az európaiságukkal kérkedő, vagy akár az Európai Unióban vezető szerepre törekvő egyes országoknak, amelyek, talán éppen ezért – belső bitangjainkkal együttműködve – a háttérbe szorításunkra, gyengítésünkre, megsemmisítésünkre törekedtek az emlékezetes pozsonyi csatától a vérlázító Trianonon át a gyalázatos népvándoroltatásig. Mégis megmaradtunk, s meg is maradunk, ha a magyarok szíve és esze mindenkor a helyén lesz. Minden remény megvan rá, hiszen a világ szeme előtt zajló események bizonyítják, a magyarságunk mellett mi őriztük meg és védelmeztük a helyesen értelmezett európaiságot is, olyannyira, hogy az mind a rendszerváltás előtti legsikeresebb éveinkben, mind napjainkban egyes kormányok kifejezett bosszankodását váltja ki, míg mások szemében, nemzetközi tekintélyt szerez.

Az írástudók elfogadott helyes etikai álláspontja szerint kerülendő, hogy a szerző a saját műveire hivatkozzon. Mégis megteszem, s ugyancsak szolgálati céllal. Úgy egy évtizeddel ezelőtt többször kifejtettem (A Havi Magyar Fórum 2005-2009 közötti számaiban), hogy az Európai Uniót nem eltökélten európaiként és keresztényként hozták létre, ezért nem lesz európai, hanem izraeli-amerikai politikai befolyás alatt fog állni. Ebben a sorrendben, hiszen az amerikai politikát – amelyhez az EU ténylegesen igazodik, ahelyett, hogy európai érdekeket érvényesítsen – pontosan nem meghatározható, de jelentős mértékben az izraeli lobby és Izrael Állam markánsan befolyásolja. Rámutattam, hogy a népakaratra és a demokratikus elemekre nem fordítottak elegendő figyelmet. Írásaim kiváltottak némi visszhangot. A Külügyminisztériumban többen úgy vélték, hogy „túl kemények”. Ám a szemünk előtt bizonyosodott be, hogy a valóság még keményebb, s ennek okán a „keménynek” minősített álláspontom voltaképpen puhának bizonyult. Jelenleg az EU, mint szervezet, de számos tagállam külön is, ahelyett, hogy üdvöznék, felkarolnák az európaiságot vigyázó magyar út keresési szándékainkat, vádaskodik és büntetéssel fe-

nyezet. Ezzel akaratlanul jót is tesznek velünk, mert mintegy figyelmeztetnek rá, hogy a mostani útkereső magyar álláspont is puhának bizonyulhat, ha bátortalanok, vagy következetlenek leszünk.

Háború folyik ugyanis – akár harmadik világháborúnak nevezik, akár másképpen – csak burkolt, vagy láthatatlan formában. A mindent felölelő alapvetőnek minősülő gazdasági és pénzügyi küzdelem mellett folyik a titkosszolgálatok harca, a természeti katasztrófák előidézése, szabotázs, programozható robotok, drónok bevetése, célzott gyilkosságok, internetes vírusok terjesztése és szervezeten folyik a nemzetállamok megsemmisítésre irányuló népvándoroltatás Európába.

Kontinensünk drámai fejleményekkel fenyegető, mégis majdhogynem akadálytalanul zajló, tudatos öngyilkos közömbösséggel szemlélt eseményeket él át. Ezek értelme, indoka és magyarázata abban rejlik, hogy a szabadkőműves-zsidó kötődésű pénzügyi háttérhatalom akaratát teljesítő politikusok az EU megalapításával, valamint az úgy nevezett Európai Egyesült Államok tervezett létrehozásával az európaiságunk tényét központilag intézményesíteni akarják, olyan uniformizált európai identitásra törekedve, amely a nemzetállamaink történelmi önazonosságának elvesztését jelentené. (Nem érdektelen emlékeztetni rá, hogy az Európai Egyesült Államok jelszavát 1849-ben a szabadkőműves Sion Perjelség vette fel. Az 1950-es években egyik belga zsidó tagja javaslatot tett a zászlajára is. Ma ez a zászló leng a magyar középületeken. Himnuszának Beethoven Örömdóját fogadták el, aminek azonban nincs szövege; nem tudható pontosan, hogy ki örül és minek). Más szavakkal, az általuk értelmezett és erőszakolt **európaellenes európaiságot alapvető, kötelező és követendő normatívává kívánják tenni**. Az EU vezetői és a neoliberais hírközlő eszközök ezt egyre nyíltabban hirdetik is. A mára ugyancsak Európa-ellenessé felfujt „*Nemet a rasszizmusra*” tovakodóan terjesztett jelszavukkal is arra akarnak rávenni bennünket, hogy ne törődjünk Európa, de főleg nemzetünk sorsával, felejtsük el hagyományainkat, történelmünket, szokásainkat, barátainkat, de még a családjainkat is, vagy legalábbis legyünk semlegesek velük szemben. Figyeljük csak meg, éppen „*a múltat végkép eltörölni*” kifejezéssel idétlenkedő politikusok akarják valójában az egyéni és a nemzeti múltunkat eltörölni, hogy öntudatlan, engedelmes tömegemberekké váljunk. Ezzel párhuzamosan elvárják, hogy önmagunknál is jobban tiszteljük és minden feltétel nélkül befogadjuk az idegeneket, akárhonnán és akármilyen szándékkal is érkeznek. Ez az **idegenpárti álnok európaiság borítja el ma Európát. Legalábbis azokat, akik hagyják magukat**. Az európaiság ilyen értelmezésével azonban nemcsak magától az európaiságunktól, az európai eszménytől fosztanának bennünket, hanem a nemzeti mivoltunktól és a szuverenitásunktól is; azaz, végső soron, a létünkötől.

Az európai mivoltunk efféle intézményesítésére sincsen semmi szükség, hiszen az enélkül is ténykérdés. Sőt, e degenerált szellemben intézményesített európai kényszeregység kifejezetten ellenjavallt, hiszen valamennyi alépitmény és felépitmény antidemokratikus alárendelését jelentené az egyre inkább elidegenülő nemzetellenes és mindent uniformizáló, idegen érdekeket képviselő brüsszeli intézménynek, a nemzetközi háttér-

hatalom ügynökségének. E veszély kezdettől fogva kísért. Jelezte ezt az is, hogy Lyonban már 2004-ben eleve abban a témában rendeztek konferenciát, hogy *„Lesz-e valaha az EU demokratikusabb, mint ma?”*. A konferencia már akkor sem tudott igenlő választ adni, sőt megállapította, hogy az intézményi működés átláthatatlan, a bürokraták nem vonhatók felelősségre és nem mozdíthatók el akármilyen rosszul is végzik a feladatukat, vagy éppenséggel az európai érdekek ellen dolgoznak. Soros György "A világkapitalizmus válsága - Veszélyben a nyílt társadalom" című könyvében pedig elismeri, hogy *„Az integrációs folyamat nehézségekbe ütközik. A folyamatot a politikai elit kezdeményezi, de az nem élvezi a néptömegek támogatását.”* Nyíltan megfogalmazza az ebből adódó feladatot: *„Ez a folyamat közvetlen viszonyban áll az általunk korunk legfontosabb problémájának minősített kérdéssel: hogyan lehet leküzdeni azokat az akadályokat, amelyeket a nemzeti szuverenitás állít ezen általános feladat megoldásának az útjába”*.

Tapasztalhatjuk is, folyik az akadályok leküzdése, vagyis a nemzet-államok megsemmisítése. Ám ha az európaellenes európaiak és a nem is európaiak által erőltetett Európai Egyesült Államok ezen az alapon létrejönne, éppen az európaiságunk szűnne meg – ez is a cél – hiszen az izraeli-amerikai arrogáns szándékok parancsuralmi felülkerekedése miatt eleve nem lenne európai, mint ahogy rég nem európai maga az Európai Unió sem. Az EU és az óhajtott Európai Egyesült Államok sem földrajzilag-geopolitikailag, sem politikailag és gazdaságilag, sem pedig szellemileg nem jellemzően európai (katonailag még kevésbé), hanem bizonytalan hátterű globalista. Ezért nem érezzük sajátunknak.

S hogy mi mindennek az oka, arra már korábban is nem kisebb személyiségek mutatnak rá, mint Ratzinger müncheni bíboros, (a későbbi XVI. Benedek pápa, akinek e nézetei miatt kellett lemondania) és Marcello Pera filozófus, az olasz szenátus elnöke. A *„Gyökértelenül, Európa, relativizmus, kereszténység, iszlám”* című közös könyvükben rámutatnak: *„Európa nem tud gondoskodni a saját identitásáról, nem képes megvédeni önmagát”,* mivel *„a tolerancia közömbösségbe csap át; Európa dialógust akar, de nem tudja kiejteni az ‘én’ névmást, öreg és bölcs akar lenni, de nem ismeri el a saját feltételezett bölcsessége alapjait”*. Kell-e találébb magyarázat napjaink öngyilkos európai közömbösségére?

Az helyzet behatóbb elemzéséhez megkerülhetetlen a visszautalás a Lisszaboni szerződésre. Ne felejtsük, hogy Gyurcsány, a kétéves határidő kivárása, a módosítási és tartózkodási lehetőségek kihasználása nélkül azonnal megszavaztatta az Országgyűléssel. Anélkül, hogy a képviselők el tudták volna olvasni, s meg tudták volna állapítani, hogy jórészt azonos az előzőleg a francia és a holland népszavazáson megbuktatott Alkotmánytervezettel, ami viszont lényeges vonatkozásaiban a Nemzetközi Valutaalap alapokmányával volt azonos. Az a jogi képtelenség állt elő, hogy Magyarország előbb fogadta el a Lisszaboni szerződést, mint maga az EU. Olyan gyarmatosítási szándékot rejtő rendelkezéseket fogadott el vakon, mint a földkérdés eleve diszkriminációs kezelése a tíz újonnan felvett csatlakozó ország esetében, amivel még e nem mozdítható kincsünket is ki-

húzhatják a lábunk alól, ami folyik is. Ráadásul a magyar gazdák, csak az uniós gazdáknak jutó támogatás egyharmadnyi töredékét kapták. A szerződés „a világ felelős kormányzásán alapuló nemzetközi rendszernek” (világkormány) a létrejöttét tűzi ki célul. Diktatórikus hatalmat ad az Európai Központi Bank kezébe, stb. Ugyanakkor nem szól arról, hogy a kontinens közös és az egyes országok évezredes szellemi kincseit, hagyományait, történetét, önazonosságát őrizni, fejleszteni kell. Ha azonban már befelé sem képviseli és védelmezi ezeket, akkor kifelé még kevésbé teheti, hiszen nem teremtette meg rá a saját jogi alapját.

Valamely szerződés vak elfogadása önmagában is jogi képtelenség, de egy ilyen kártékony szerződés kikényszerített elfogadtatásáért az elszámoltatás, a felelősségre vonás nem évülhet el. E sajnálatos módon lassan feledésbe merülő nemzetellenes tettnek még sokáig isszuk a levét. A nemzeti létet aláásó eljárás a jelentős izraeli-amerikai befolyás alatt álló hazai álbaldali és neoliberalis pártok részéről úgymond érthető, de megkérdőjelezhető, hogy ezt a Fidesz is megtette, biztosítva ezzel az előírt 2/3-os szavazati arányt. Annak idején Németh Zsolt azzal magyarázta, tudtak Gyurcsány hátsó szándékáról, hogy a Fideszt EU-ellenesnek állítsa be, s ennek kivédésére szavazták meg. A politikai abc alaptétele azonban, hogy a pártérdeket, főleg a látszatot, sohasem lehet a nemzet érdekei elé sorolni. A kártékony eljárást, sajnos, jóvátenni már nem lehet. Talán nagy erőfeszítések árán valamelyest lehet enyhíteni a következményeit. Méltányolandó is, hogy később, amikor e káros fejlemények és az ellentmondások kezdték éreztetni kedvezőtlen hatásaikat, Orbán Viktor a Magyar Nemzetben megjelentetett tanulmányában kifogásolta, hogy az uniós politika egy elit privilégiumává vált, majd azt is kijelentette, hogy „Van élet az EU-n kívül is”, s az utóbbi években és jelenleg a Fidesz nyíltan bírálja az EU európaellenes lépéseit. Mindez a szükségesnél is szükségesebb politikai bátorságra vall, ámde a szerződés módosítása az adott erőviszonyok mellett nem tűnik lehetségesnek, a kilépés pedig beláthatatlan kockázatokkal jár és még nincs is rá kidolgozott, elfogadott eljárás. E történelmi felelőtlenségért vállalni kell a történelmi felelősséget. S ennek kimondását nem lehet a történészekre hagyni. Mindannyiunk ügyévé kell válnia, mert tapasztaljuk, súlyos következményekkel jár mindenki számára. Ezért a politikának is ki kell mondani az ítéletet, s csak ennek alapján fogalmazhatjuk meg önmagunk számára a sürgősen, tántoríthatatlanul és egységben követendő irányelvet. Minél előbb és minél őszintébben megteszi, annál jobb lesz mindenkinek. Bár ez a lehetetlenséggel határosnak tűnik, s az önkritika nem is kedvenc műfaja a politikának, mégis gondolkodni kell róla, próbálkozni kell vele. Vélelmezhető, hogy a felelősök is átérzik a nemzetünk iránti felelősségüket, s igyekeznek, hogy jóvátegyék a jóvátéhetlent, ami járhat némi pozitív részeredménnyel.

A magyar politikusokkal ellentétben a népeik lecserélésére törekvő, politikailag és erkölcsileg alkalmatlanná vált EU vezetők, a Berlin és Ankar között, önmagát zsarolatva ingázó Merkel és más európai politikusok előtt már nincs meg ez a jóvátételi lehetőség sem. De nincs meg az önmaga karikatúrájává átvedlett Európai Unió előtt sem. Az árulás bélyegét

már semmi nem moshatja le róluk. Ők ugyanis – amint Orbán Viktor az évértékelőjében ki is jelentette – megállíthatnák a betolakodók agresszióját, de hiányzik belőlük a politikai akarat. Nem Európa oldalán állnak. Beszédesen bizonyítja árulásukat az is, hogy mind ők, mind az általuk irányított hírközlő eszközök ködösítenek, vagy mélyen hallgatnak az alapvető tényekről:

- Migránsokról és bevándorlókról beszélnek, holott minden tekintetben **idegen behatolás, megszállás, agresszió folyik, ám sem erről, sem ennek okairól és okozóiról nem ejtenek ki egyetlen szót sem** (Nem merik megnevezni az USA-t és Izraelt, valamint az EU és a jelenlegi Németország vezetőit, akik a multinacionális vállalatok és a mögöttük álló szabadkőműves-zsidó kötődésű pénzügyi háttérhatalom végrehajtói). Nem feltételezhető, hogy ne ismernék e politikai hátteret, mikor már az egész világ ráébredt. Hallgatásuk a bűnrészességük beismerése.

- Nem buta emberekről, nem is pillanatnyi tévedésükről van szó, tudatosan teszik, vagy nem teszik, mindazt, amit látunk tőlük. Az európai nemzetekkel és értékekkel szembenálló idegen célokat követnek, mindaddig, amíg a helyükön maradnak. S hogy ezt megtehessék, a saját védelmükről viszont körültekintően gondoskodtak. A Lisszaboni szerződéshez még 2009-ben csendben csatoltak egy jegyzőkönyvet az Európai Közösségek kiváltságairól és mentességéről. Ebben olyasmik szerepelnek, hogy az EU brüsszeli helyiségeit és épületeit nem szabad átkutatni, a hivatalnokok pedig „hivatalos minőségükben végrehajtott cselekedeteik tekintetében, szóbeli vagy írásbeli megnyilatkozásait is beleértve, mentességet élveznek a bírósági eljárások alól. Ez a mentesség hivataluk megszűnését követően is megilleti őket”. Azaz, tehetnek, amit akarnak, mentesülnek minden felelősség alól, s nem is büntethetőek. A törvény fölé helyezik önmagukat – gondolják, holott ezzel éppenséggel törvényen kívül helyezték magukat. Ám e hamis tudat miatt van, hogy egy év alatt semmi ésszerűt nem láttunk tőlük, viszont annál bővebben onthatták az ésszerűtlenségek sorozatát, minek következtében a kontinensen a közbiztonság oly mértékben leromlott, hogy egyes országokban már nemzetbiztonsági fenyegetést képez. A minden szempontból illegális betolakodókkal szemben nincs semmiféle egységes intézkedés, sőt az általuk elkövetett botrányok, erőszak és gyilkosságok ellenére inkább rokonszenvet próbálnak ébreszteni irántuk és sajnáltatják őket. Mi több, egy sor országban céllovészetre és támadó sportokra tanítják őket, akárcsak egyes helyeken a cigányokat, s ugyanakkor az európai zsidók felfegyverzését is napirendre tűzték. Mindez nem is irányulhat senki más, mint a saját népeik ellen.

- Az állítólagos munkaerőhiányt nem a vitathatatlanul szakképzettebb, s kulturális szempontból sokkal közelebb álló sokmilliós európai munkanélkülivel akarják pótolni, hanem az Európával, a kereszténységgel, a fehér fajjal vallásilag-politikailag kifejezetten ellenséges muszlimokkal. Teszik ezt annak tudatában, hogy, a vallási tanítások tekintetében feloldhatatlan ellentét feszül a Korán (akárcsak a Talmud), valamint az Újszövetség között, s hogy a betolakodók között nagy számban vannak kiképzett terroristák, s a népvándoroltatás célja az európai népek leigázása. A már befogadottak erőszakos magatartása mindezt alátámasztja. Miért kerüli el a

figyelmünket, hogy a betolakodók konfliktusos helyzetben mindig az „Allah Akbar!” (Allah hatalmasabb!) jelszavukat kiáltozva támadnak. Miért nem ismerik fel, hogy csak az erőt tisztelik, akkor is, ha jól tudjuk, ők is csak áldozatok. A világszenzációt kiváltó *"A megvásárolt újságírók"* című könyve után most jelent meg Udo Ulfkotte német újságíró új könyve *„A menekültipar - Miként profitálnak politikusok, újságírók és szociális szervezetek a menekülthullámból”* címmel. Tényekkel bizonyítva ismerteti, hogy a multinacionális vállalatok a politikusok és az újságírók alkotta védőernyő alatt a multik, az embercsempészek, s maguk a politikusok, de még egyes segélyszervezetek is hogyan nyerészkednek a népvándoroltatáson, valamint hogy mindezek eredményeképpen erőteljesen folyik a németek kivándorlása Németországból.

- Németország, Görögország, Olaszország (de úgyszintén az EU-t zsaroló Törökország) vezetői egyszerűen nem teljesítik az EU létező szerződéses előírásait, megsértik a schengeni egyezményt, semmibe veszik a nemzetközi jogból eredő kötelezettségeiket. Ugyanakkor még az egyébként is reménytelen és kifinomult módon akadályozott felzárkózásunkra szánt EU-pénzek megvonásával fenyegetik a Visegrádi Négyeket, ha a betolakodók kvótájának elosztásában nem veszünk részt. Még az is felvetődött, hogy a strukturális alapok egy részét a migrációs válság kiadásaira fordítsák. Hollande francia elnök pedig nyílt beavatkozással fenyegette meg azokat az országokat, amelyek nem hajlandók „iszlamizálódni”: „Európának megvannak a jogi eszközei arra, hogy megakadályozzon egy országot a demokratikus értékek megsértésében, és fel is függesztheti annak az államnak a tagságát, amelyben szélsőjobboldali párt kerül hatalomra.” Hasonló fenyegetéssel állt elő Renzi olasz miniszterelnök is. (Nem tekinthető mellékes körülménynek, hogy mindketten szocialisták, mint ahogy az sem, hogy az MSZP is támadja a magyar kormány álláspontját!) Mivel a feje tetejére állítják a problémát, s mert nem feltételezhetjük, hogy nem látják át a következményeket, ténylegesen az izraeli-amerikai európaellenes összeesküvés támogatóiként járnak el. Nem kizárható, hogy egyesek maguk is részesei az összeesküvésnek. Az EU vezetői, s a brüsszeli apparátus mindennek a következményeit mégsem rájuk, hanem valamennyi európai országra (nem csak az EU-tagokra) akarja hárítani, ahelyett, hogy legalább kötelezettségszegési eljárást indítana ellenük. (Miközben ellenünk minden piszlicsáré ügyben indítanak, a legtöbbször indokolatlanul, vagy kifejezetten bosszúból). A saját államiségüket fenyegető bűncselekményeket követnek el, amikor le akarják cserélni a népeiket. Az EU, mint szervezet, a vezetői, de a tagállamok kormányainak nagy része is egyszerűen Európa áruló-jává vált. Az európai nemzeteknek ezekre nincs szüksége. Nekik viszont egyre nagyobb szükségük van az európai országokra, hogy továbbra is rájuk háríthassák a saját maguk által okozott problémák terheit.

- A Merkel, Juncker és áruló társaik által önkényesen más államok számára kötelezőként tekintett befogadási kvóta-rendszer eleve sért minden nemzetközi jogi és emberi normát. Akik azonban kiváltották, ösztönözték, avagy akarva-akaratlanul elősegítették a népvándoroltatást, semmilyen elmarasztalásban nem részesülnek, mi több, **az általuk előidézett hát-**

rányokat meg akarják osztani azokkal, akiknek semmi közük hozzá, sőt kezdettől elleneztek a téves és káros politikájukat. **A március 7-i EU-csúcson is a betolakodók elosztásának elfogadását erőltették, a betolakodás megszüntetését komoly formában fel sem vetették, hanem az illegális bevándorlást próbálták szabályozni, azaz törvényesíteni.** Az meg a nevetségesség kategóriájába tartozik, hogy Juncker azzal dicsekedett, megnehezítik az embercsempészek „munkáját”. Vajon miért késik az egész Európában a „Takarodj Merkel!” és a „Takarodj Juncker!” jelszó? Ha ők lelkiismeret-furdalás nélkül le akarják váltani a népeiket, a nép miért késlekedik a leváltásukkal? Hol van a nagy német kultúrnemzet, vagy a francia grandeur?

- Feltűnő az is, hogy a bennünket is oroszellenes fegyverkezésre kényszerítő és a szuverenitásra oly érzékeny NATO képtelennek bizonyul a tagállamainak határainak védelmére. Nemhogy adott esetben az oroszokat, az egyelőre fegyvertelen ázsiai-afrikai betolakodókat sem tudja megállítani. Még csak kísérletet sem tesz rá, hogy megvédje a tagállamainak határait. Szükségünk van nekünk ilyen nevetséges geopolitikai vereséget szenvedő katonai szervezetre? A mára kialakult helyzetben, a világpolitikában egyre inkább tekintélyt kivívó Putyin két lehetőséget lát: Európa fizikai erővel védi meg a schengeni határokat, s ezzel elszabadul a pokol a földrészén, avagy továbbra is beengedi az illegális bevándorlókat, a terroristákat, s akkor vége lesz az Európai Uniónak, ami harmadik világháborút is előidézhet. Mindkét lehetőség egyaránt nyugtalanító, de még nyugtalanítóbb, hogy a megoldást jelentő harmadik nehezen körvonalazódik.

Mindemellett más kérdésekben is uniformizált, egyforma, sablonos egyenvéleményt követelnek és írnak elő a tagállamok számára, elvárják, hogy „közös” kritériumok szerint kezeljék nemcsak a betolakodást, hanem minden más kérdést. El akarják venni tőlünk a véleményformálás jogát. Egyre inkább meghatározzák, mi legyen a véleményünk egy-egy felmerülő kérdésben. Az eltérő, de főleg az ellenvélemény nem kívánatos, sőt előbb-utóbb politikai bosszúállás követi. Képtelenség, de a még megmaradt európaiság mellett talán mégis leginkább Európa-ellenesek lehetnénk, ha éppen akarnánk. Ugyanis Amerika-ellenesek nem lehetünk, Izrael ellen pedig végkép nem szólhatunk, akármit is művelnek. Sőt ez utóbbiért a Tett és Védelem nevű magyarellenessé szellemi-politikai terrort gyakorló rasszista zsidó szervezet feljelentése alapján a magyarországi (mert az így eljárókat magyarnak nem nevezhetjük) bíróságok még el is ítélik a magyar állampolgárokat, sőt kikényszerítették, hogy még a Btk. is büntesse azokat a magyarokat, akik nem a rasszista zsidó demagógiát ismételtetik szó szerint. Ez a szólás- és vélemény szabadság kirívó megsértése, ám szó nélkül tudomásul vesszük, sőt a nem magyar kézben lévő hírközlő eszközeink az említett ítéleteket diadalmasan közlik. Már is intézményesített európaiak lennének?

Mindennek olyan mellékes, de mégis figyelemre méltó hatása van, hogy nálunk is divattá vált az európai jelző alkalmazása. Sok településünk határán ki van írva, hogy „európai falu”. Földrajzilag persze, hogy európai, noha nyilvánvalóan nem ebben az értelemben használják. Ám nem tudni,

mit akarnak kifejezni vele. Általában olyan felirat is kíséri, hogy „Településünkön polgárőrség működik”. Jobb lenne, ha semmit nem írnának ki, hanem valóban működne. Olyan tekintélyt szerezve, és olyan eredménnyel, mind a hajdani csendőrség. A betolakodókkal szemben különösen a pártok közül egyedül a Jobbik által támogatott Magyar Gárda hiánya érződik, amelytől egyesek jobban tartanak, mint maguktól az illegális betolakodóktól. A nép önvédelmi válaszlépésétől való félelem azonban eleve rossz előjel a politikában.

Az áruló európai politikusokra visszatérve, ők is rengetegszer emlegetik az európai szintet, megoldást, álláspontot, értékeket, érdekeket, identitást. Ám az egyetlen, ami náluk európai szintűvé vált, az Európa, s egyben országaik és nemzeteik elárulása. Egyébként nincs európai szint, csak francia, német, vagy magyar szint van. Az „európai érték” is megfoghatatlan, sőt céltudatos félrevezetés, mikor az érdekek diktálnak. A politika az „értékeit” mindig a pillanatnyi érdekei szempontjából fogalmazza meg. A népvándoroltatás pedig különös hangsúllyal mutatta meg, hogy nincs európai álláspont sem, csak német, luxemburgi, francia, magyar, vagy más érdek. Az EU és vezetői főleg ez utóbbit képviselik: a más érdeket, a másságok (hiszen Európát nem csak az iszlám másság fenyegeti) érdekeit. Nincs és belátható időn belül aligha lesz európai álláspont össz európai álláspont értelmében, ezért európai megoldás sincs. Csak akkor lehetett volna, ha kezdettől fogva együttesen és a leghatározottabban felléptünk volna az invázió ellen. Példát lehetett volna venni Ausztráliától, vagy akár Japántól, ahol nem adnak letelepedési engedélyt, sem állampolgárságot muzulmánoknak, s szigorú tilalom van az iszlám vallás hirdetésére, de legkézenfekvőbb lett volna a magyar gyakorlat követése.

Mindennek fényében magának az európaiságnak az értelmezése sem fogható fel egységes eszmeként. Sőt jelenleg a történelmi európaiságot nem az „igazi Európának” tekintett Nyugat-Európa, hanem Közép-Európa, főleg a Visegrádi Négyek képviselik. Az ésszerűség mellett kiálló, a vitát vállaló és nemet mondani merő Visegrádi Négyeket ezért próbálják EU-ellenesnek beállítani, holott a valóság itt is fordított: az EU van ellene a Visegrádi Négyeknek. „Közös megoldást” (kötelező befogadási kvótát) erőltetnek egyes kormányok, illetve vezetők felelőtlen döntései következményeinek nem is a felszámolására, hanem az elmélyítésére, az intézményesítésére. Ugyanakkor Franciaország közölte, 30.000-nél egy fővel sem fogadna be többet. Tőlünk meg azt kérik, ne zárjuk le a határokat. Ám ha Németországnak az eddig befogadott tizenkét millió túl is szüksége van bevándorlókra, intézze kétoldalúan. Miért akarja rákényszeríteni más országokra. Vagy miért nem az EU tagjainak jelentős részét sújtó munkanélküliséget akarja csökkenteni az ottani munkanélküliek behívásával? Németország, Ausztria és más országok pontosan az európai munkanélküliek elől akarja elzárni a határt. Milyen európaiság ez? Túl nagyok a kérdőjelek.

A magyar külpolitikának mindezt figyelembe kell venni, nem szabad szolgálai behódolnia az izraeli-amerikai befolyás alatt álló EU követelmé-

nyeinek, ami a Martonyi-féle „érték-alapú” külpolitikát jellemezte, s kifejezetten és kimondva rendszeresen más országok érdekeit nyilvánította magyar nemzeti érdekeknek. Ugyanakkor, lássuk be, nem lehet vakon a falnak menni sem. Úgy tűnik, hogy ha nem is mindig a szükséges következetességgel és áttekintéssel, de a magyar külpolitika számol mindkét veszéllyel. És a veszélyek nagyok. Kétely sem lehet afelől, hogy ez csak a kezdet, s az „iszlamizálás” folytatása mellett a vezető európai politikusok alá fogják írni az USA-val az Európa számára kedvezőtlen transzatlanti szabad kereskedelmi egyezményt (TTIP) is. Nemcsak elfeledkeznünk nem szabad róla, hanem **kifejezett elismerést érdemel Orbán Viktor megérzése és politikai bátorsága, amikor nyíltan ellenezte Juncker megválasztását. Az európai politikusok közül elsőként fordult szembe Merkel téveszméivel is. Ki merete mondani, hogy elárulták Európát! Meg merete vétózni a kötelező kvóta-rendszert!** (Még elképzelni is szörnyű, mi lett volna, ha ezek az események Gyurcsány, vagy Bajnai miniszterelnöksége alatt következnek be). Ugyanakkor a kormány és a Fidesz egészének részéről nem mindig, nem minden kérdésben tapasztalható ilyen határozott álláspont, ami jogos bírálatot vált ki jobbról. Az izraeli-amerikai érdekeket képviselő és a magyarelleses SZDSZ örökségétől szabadulni nem képes, vagy nem is akaró álbaloldali pártok és pártocskák szembenállása egészen más természetű, már intézményesült európai.

A kiegyensúlyozott, de a nemzeti érdekeink elsőbbségét tántoríthatatlanul védő külpolitika folytatásához széleskörű és állandó nemzeti támogatás szükséges. A nemzeti konzultáció gyakorlatának folytatása mellett ennek biztosításához még elfogadottabb belpolitika szükséges. Teljesen bizonyos – és ezt követelnünk is kell – hogy a Fidesz-KDNP kormánynak sokkal nagyobb szociális érzékenységet kell tanúsítani, s az egyre terjedő korrupciónak még a látszatát is el kell kerülnie. Nekünk viszont komolyan kell vennünk a kiírt népszavazást és a nemzeti konzultációt, mert a megválaszolható kérdések mindenkit érintenek. S a válaszuk megadásánál a szívünk és a lelkünk legyen a helyén. Erre tudatosan kell készülnie valamennyiünknek, de mindenekelőtt a neoliberális félrevezetésnek és a virtuális valótlanágnak eléggé bedőlő ifjúságunknak és értelmiségünknek.

Nem vagyunk, ne is legyünk vakon integrációellenesek. A világ **természetes** integrálódása állandó és hasznos folyamat, hiszen az emberiség vívmányai ezúton jutnak el mindenhová és mindenkihez. Ha azonban az előbbieken jellemzett háttérhatalom erőlteti az integrációt, s olyan elemeket visz bele, amelyek csakis a tőke és a multinacionális vállalatok, valamint egy-két agresszív és arrogáns ország érdekeit hivatottak szolgálni, akkor megálljt kell parancsolnunk. Ezúton haladva ugyanis, **az EU nem válik európaivá, vagy ami még rosszabb, nem európai lesz.** Akkor meg minek ez nekünk, európaiaknak? Nekünk nem európai Németország, európai Franciaország, vagy európai Magyarország kell, hanem Németország, Franciaország és Magyarország, amelyek európaisága minden vitán felül áll bármiféle központi „európai” intézmény jóváhagyása nélkül is. Az intézményesítéssel éppen azt akarják kiirtani, ami németté

teszi a németeket, franciává a franciákat, magyarrá a magyarokat. Ezért ha elérik, hogy egyszer majd nem lesz Németország, Franciaország, Magyarország, hanem csak Európai Egyesült Államok, akkor már nem lesz Európa sem. Jelzi ezt az is, hogy még a nem EU-tag Oroszország ellen is **azért** hadakoznak, mert az oroszok értésre adták, hogy oroszok és szuverének akarnak maradni. Minket is azért szorongatnak, mert magyarabb jövőt, s nem európai, hanem magyar Magyarországot akarunk. József Attilával szólva, el akarjuk kerülni, hogy olyan helyzet alakuljon ki, amikor a magyar már annak is „*örül, hogy lát ma itt/ fehérek közt egy európaít*”.

A londoni Financial Times március 5-i száma szerint „Magyarországon olyan mértékű visszalépés történt, hogy ha az ország ma kérné felvételét az Európai Unióba, kétségtelenül elutasítanák, azzal az indokkal, hogy a koppenhágai feltételrendszerben felsorolt alapvető demokratikus normákat sem teljesíti.” Valójában egyáltalán nem a koppenhágai feltételek, hanem az európai áruházzal szemben tanúsított politikánk miatt fáj a fejük. Akárhogy is nézzük, a jelenlegi európai események fényében ez dicséret. És tetszik egyeseknek, vagy nem, a kormány magyar és egyben európai külpolitikájának dicsérete. **Ugyanis tényleg olyan Európára van szükségünk, amely valamennyiünk érdekét kifejezve európai marad.** Ilyen Európával akarunk és tudunk előrehaladni, s nem a mi hibánk, hogy ez egyre kevésbé feltételezi az EU-tagságot. **Nekünk a magyar Magyarországot kell újrateregetnünk, amely akár az EU-ban, akár rajta kívül a magyar nemzet érdekeit képviseli.** Az erre irányuló javaslatokat, intézkedéseket fogadjuk el és támogassuk. Nem azért, mert jobboldaliak, vagy baloldaliak, hanem azért, mert nemzetiek. **Nem pártokat kell építeni, hanem nemzetet.** Történelmi tévedés, ha egy párt a saját szerepét nem így fogja fel. Mint magyarok, és mint európaiak, kritikus pillanathoz érkeztünk, mert holnap, holnapután még súlyosabb kérdéseket kell megválaszolnunk. Annak tudatában tegyük, hogy a nemzeti önvédelem nemcsak jogunk, hanem kötelességünk is. E tudat határozza meg az álláspontunkat és az eljárásunkat akár kis, akár nagy kérdésekben kerülünk véleményezési, szavazói, vagy döntési helyzetbe.

- - -

* A szerző nyugalmazott nagykövet.

/Megjelent a KAPU folyóirat 2016/3 számában/